

Kristin Hannah

Als de wolven huilen

Vertaald door Marjet Schumacher

Deze is voor mijn zoon, Tucker.

Het lijkt nog maar een paar jaar geleden dat ik je in mijn armen hield. Nu zijn we universiteiten aan het bekijken en praten we over je toekomst. Ik ben zo trots op de jongen die je was en de man die je aan het worden bent. Binnenkort zul je je vader en mij verlaten om je eigen weg te zoeken in de wereld. Weet dat we altijd van je zullen houden, wat je ook doet en waar je ook gaat.

‘Echt is niet hoe je gemaakt bent,’ zei het Kale Paard. ‘Het is iets wat je overkomt. Als een kind heel, heel lang van je houdt, en niet alleen om met je te spelen, maar ECHT van je houdt, dan word je Echt.’

‘Doet het pijn?’ vroeg het Konijn.

‘Soms,’ zei het Kale Paard, want hij was altijd eerlijk.

‘Als je Echt bent, vind je pijn niet erg.’

– *Het fluwelen konijn*

Margery Williams

Binnenkort is het allemaal voorbij.

Julia Cates had die woorden al zo vaak tegen zichzelf gezegd dat ze de tel kwijt was geraakt, maar vandaag was het dan – eindelijk – zo ver. Over een paar uur zou de wereld de waarheid kennen over haar.

Als ze tenminste de binnenstad zou weten te bereiken. Helaas leek de Pacific Coast Highway meer op een parkeerterrein dan op een snelweg. De heuvels achter Malibu stonden weer in brand. Rook hing boven de daken en veranderde de anders zo heldere zeelucht in een dikke bruine smurrie. Overal in de stad werden doodsbange baby's midden in de nacht wakker, grijszwarte tranen huilend en happend naar adem. Zelfs de branding leek trager dan anders, alsof ze uitgeput was door de abnormale hitte.

Ze manoeuvreerde zich door het chagrijnige, langzaam rijdende en stilstaande verkeer heen en negeerde de automobilisten die hun middelvinger naar haar opstaken of haar afsneden. Het was te verwachten; in het gevaarlijkste seizoen van Zuid-Californië waren de mensen net zo licht ontvlambaar als hun achtertuinen. De hitte maakte iedereen prikkelbaar.

Uiteindelijk verliet ze de snelweg en reed naar het rechtsgebouw.

Overal stonden televisiewagens. Tientallen verslaggevers hadden zich op de trappen van het rechtsgebouw verzameld, microfoons en camera's in de aanslag, wachtend tot het verhaal zou arriveren. Het leek een dagelijks terugkerende gebeurtenis te worden in Los Angeles; rechtszaken als amusement. Michael Jackson. Courtney Love. Robert Blake.

Julia sloeg een hoek om en reed naar een zijingang, waar haar advocaten op haar stonden te wachten.

Ze parkeerde langs de kant van de weg en stapte uit de auto, vast van plan om zelfverzekerd naar voren te treden, maar gedurende één afschuwelijke seconde kon ze zich niet bewegen. *Je bent onschuldig*, bracht ze zichzelf in herinnering. *Dat zien ze heus wel. Het recht zal zegevieren.* Ze

dwong zichzelf om een stap te zetten, en toen nog een. Het voelde alsof ze zich door onzichtbare draden heen een weg moest banen tegen een heuvel op. Toen ze de groep bereikte, kostte het haar de grootste moeite om te glimlachen, maar één ding wist ze zeker: het zag er echt uit. Iedere psychiater wist hoe hij een glimlach oprecht moest laten lijken.

‘Hallo, dr. Cates,’ zei Frank Williams, het hoofd van haar team van advocaten. ‘Hoe gaat het?’

‘Laten we gaan,’ zei ze, zich afvragend of zij de enige was die hoorde dat haar stem trilde. Ze verafschuwde dat bewijs van haar angst. Vandaag was bij uitstek een dag dat ze sterk moest zijn, dat ze de wereld moest laten zien dat ze inderdaad de arts was die ze aan de buitenkant leek te zijn, en dat ze niets verkeerd had gedaan.

Het team schaarde zich beschermend om haar heen. Ze waardeerde hun steun. Hoewel ze haar best deed om professioneel en zelfverzekerd over te komen, was de poging niets anders dan een dun en kwetsbaar laagje vernis. Eén verkeerd woord en die zou volledig afbladderen.

Ze duwden de deuren open en liepen het gerechtsgebouw binnen.

Flitslampen barstten los in een staccato blauwwit licht. Camera’s klikten, de geluidsband liep. Verslaggevers drongen naar voren en schreeuwden allemaal tegelijk.

‘Dr. Cates! Hoe voelt u zich na wat er is gebeurd?’

‘Waarom hebt u die kinderen niet gered?’

‘Wist u van het vuurwapen?’

Frank sloeg een arm om Julia heen en trok haar tegen zich aan. Ze drukte haar gezicht tegen zijn revers en liet zich meevoeren.

In de rechtszaal nam ze plaats in de beklagdenbank. Een voor een stelden de leden van het team zich om haar heen op. Achter haar, op de eerste rij van de publieke tribune, nam een aantal junior partners en juristen plaats.

Ze probeerde het lawaai achter zich te negeren; de deuren die piepend opengingen en met een klap weer dichtvielen; voetstappen die zich over de marmeren tegelvloer haastten; fluisterende stemmen. Lege stoelen vulden zich in hoog tempo; ze wist het zonder om te kijken. Deze rechtszaal was dé place to be in Los Angeles vandaag, en aangezien de rechter camera’s in de rechtszaal had verboden, zaten journalisten en tekenaars ongetwijfeld massaal opeengepakt op de publieke tribune, hun pen in de aanslag.

Het afgelopen jaar hadden ze een eindeloze reeks verhalen over haar geschreven. Fotografen hadden duizenden plaatjes van haar geschoten – terwijl ze het vuilnis buitenzette, op haar balkon stond, op weg naar kantoor en weer terug. De minst flatterende foto's haalden altijd de voorpagina.

Verslaggevers hadden praktisch hun tenten opgeslagen voor haar appartementencomplex. Ze had weliswaar nooit met hen gesproken, maar dat deed er niet toe. De verhalen bleven komen. Ze schreven over haar jeugd in een dorp, haar uitstekende opleiding, haar dure appartement aan het strand, het op de klippen lopen van haar relatie met Philip. Ze beweerden zelfs dat ze sinds kort hetzij anorexia had, dan wel verslaafd was aan liposuctie. Waar ze niet over schreven, was het enige aspect aan haar dat relevant was: haar liefde voor haar werk. Als kind was ze eenzaam en onhandig geweest, en ze herinnerde zich elke nuance van die pijn. Haar eigen jeugd had van haar een buitengewoon psychiater gemaakt. Het was in feite het enige waarvoor ze leefde.

Dat stukje waarheid had uiteraard nooit de pers gehaald. Hetzelfde gold voor een lijst van alle kinderen en tieners die ze had geholpen.

Er daalde een stilte over de rechtszaal neer toen rechter Carol Myerson plaatsnam. Ze was een streng ogende vrouw met onnatuurlijk kastanjebruin haar en een ouderwetse bril.

De griffier las de aanklacht voor.

Julia wenste ineens dat ze iemand had gevraagd om vandaag met haar mee te gaan, een vriendin of familielid, iemand die haar bij zou staan, misschien haar hand vast zou houden als het achter de rug was, maar ze had haar werk altijd voorrang gegeven boven haar sociale leven. Daardoor had ze nooit veel tijd gehad voor vriendinnen. Haar eigen therapeut had haar vaak gewezen op dit gemis. Tot op dit moment was ze het eerlijk gezegd nooit met hem eens geweest.

Naast haar ging Frank staan. Hij was een imposante man, lang en bijna gracieus slank, met haar dat van zwart naar grijs verkleurde in de perfecte volgorde, de bakkebaarden eerst. Ze had hem gekozen vanwege zijn briljante geest, maar zijn manier van doen zou waarschijnlijk nog meer gewicht in de schaal leggen. In zalen als deze kwam het te vaak aan op vorm in plaats van inhoud.

‘Edelachtbare,’ begon hij. Een stem zo zacht en zo overtuigend als de zijne had ze nog nooit gehoord. ‘Het is absurd om dr. Julia Cates aan te

merken als verdachte in deze rechtszaak. Hoewel er vaak wordt getwist over de precieze beperkingen en grenzen van vertrouwelijkheid in psychiatrische omstandigheden, bestaat hier jurisprudentie over, te weten *Tarasoff versus de Onderwijsraad van Californië*. Dr. Cates was niet op de hoogte van de gewelddadige neigingen van haar patiënte en beschikte niet over informatie aangaande specifieke dreiging voor bepaalde personen. Sterker nog, in de aanklacht wordt zij er zelfs niet van beschuldigd over dergelijke specifieke kennis te hebben beschikt. Derhalve verzoeken wij u om deze zaak niet-ontvankelijk te verklaren. Dank u.' Hij ging zitten.

Aan de tafel van de aanklager stond een man in een gitzwart kostuum op. 'Er zijn vier kinderen dóód, edelachtbare. Zij zullen nooit volwassen worden, nooit op kamers gaan wonen, nooit zelf kinderen krijgen. Dr. Cates was Amber Zuniga's psychiater. Drie jaar lang bracht dr. Cates twee uur in de week met Amber door, luisterde ze naar haar problemen en schreef ze Amber medicijnen voor vanwege diens groeiende depressiviteit. Toch worden we nu, ondanks al die intimiteit, geacht te geloven dat dr. Cates niet wíst dat Amber steeds gewelddadiger en depressiever werd. Dat ze geen enkel signaal had gekregen dat haar patiënte een automatisch wapen zou kopen en tijdens de vergadering van de jongerenbijeenkomst van de kerk zou beginnen te schieten.' De advocaat liep om de tafel heen en bleef midden in de rechtszaal staan.

Langzaam draaide hij zich om en keek Julia aan. Het was het voorpaginaplaatje; het plaatje dat door elke tekenaar in de rechtszaal getekend zou worden en over de hele wereld te zien zou zijn. 'Zij is de deskundige, edelachtbare. Zij had deze tragedie moeten voorzien en voorkomen door de slachtoffers te waarschuwen of door mejuffrouw Zuniga voor te dragen voor opname in een instelling. Als ze niet al op de hoogte was van mejuffrouw Zuniga's gewelddadige neigingen, dan had ze dit wel móéten zijn. Derhalve verzoeken wij u om dr. Cates als verdachte te blijven aanmerken in deze zaak. Het is een kwestie van gerechtigheid. De families van de omgebrachte kinderen hebben recht op een schadevergoeding van degene die de moord op hun kinderen had moeten voorzien en voorkomen.' Hij liep terug naar de tafel en ging weer zitten.

'Het is niet waar,' fluisterde Julia, wetend dat niemand haar kon horen. Toch moest ze het hardop zeggen. Amber had zelfs nooit gezínspeld op geweld. Elke tiener die worstelde met depressiviteit zei dat hij

of zij een hekel had aan de andere kinderen op school. Dat was echter mijlenver verwijderd van een vuurwapen kopen en het vuur openen.

Waarom begrepen ze dat nou niet?

Rechter Myerson las de paperassen die voor haar lagen door. Toen zette ze haar leesbril af en legde deze neer op het harde houten oppervlak voor zich.

Het werd doodstil in de rechtszaal. Julia wist dat de journalisten met hun pen in de aanslag zaten. Buiten stonden er nog meer in de startblokken, met twee kant-en-klare verhalen. Beide koppen waren al geschreven. Het enige wat ze nodig hadden, was een seintje van hun collega's hierbinnen.

De ouders van de kinderen zaten treurig op een kluitje op de achterste rijen, te wachten op de geruststelling dat deze tragedie voorkomen had kunnen worden, dat iemand met gezag hun kinderen in leven had kunnen houden. Ze hadden iedereen aangeklaagd wegens dood door schuld – de politie, de paramedici, de geneesmiddelenfabrikanten, de artsen en de familie Zuniga. De moderne wereld geloofde niet meer in zinloze tragedies. Slechte dingen konden mensen niet zomaar overkomen; er moest iemand voor boeten. De families van de slachtoffers hoopten dat deze rechtszaak het antwoord zou zijn, maar Julia wist dat het hun enkel een poosje iets anders zou geven om aan te denken, dat ze zo misschien een deel van hun pijn een plekje zouden kunnen geven. Het zou de pijn echter niet verlichten. Ze zouden het verdriet nooit te boven komen.

De rechter keek eerst naar de ouders. 'Er bestaat geen twijfel over dat zich op negentien februari in de baptistenkerk in Silverwood een vreselijke tragedie heeft afgespeeld. Zelf ben ik ook moeder, en ik kan onmogelijk bevatten in wat voor wereld jullie de afgelopen maanden hebben geleefd. De vraag waar we hier echter over moeten beslissen, is of dr. Cates als verdachte moet worden aangemerkt in deze zaak.' Ze vouwde haar handen. 'Ik ben van mening dat dr. Cates juridisch gezien geen verplichting had om de slachtoffers in deze omstandigheden te waarschuwen of anderszins te beschermen. Ik kom tot deze conclusie om een aantal redenen. Ten eerste blijkt noch uit de feiten noch uit de tenlastelegging dat dr. Cates specifieke kennis had van aanwijsbare mogelijke slachtoffers. Ten tweede bestaat er geen wettelijke verplichting om te waarschuwen, tenzij het om duidelijk aanwijsbare slachtoffers gaat. Ten

slotte is het algemeen beleid om de vertrouwelijke relatie tussen psychiater en patiënt te handhaven, tenzij er een specifieke, aanwijsbare dreiging is die het ondermijnen van die vertrouwelijkheid rechtvaardigt. Dr. Cates had, zo blijkt uit haar getuigenis en haar archiefstukken en conform de verklaring van de aanklager zelf, geen verplichting om de slachtoffers in deze zaak te waarschuwen of anderszins te beschermen. Derhalve verklaar ik deze zaak niet-ontvankelijk.'

De publieke tribune werd gek. Voordat Julia wist wat er gebeurde, stond ze overeind en werd ze omhelsd en gefeliciteerd door haar team van advocaten. Achter zich kon ze de journalisten naar de deuren en door de marmeren gangen horen rennen. 'Ze gaat vrijuit!' riep iemand.

Julia werd overspoeld door een golf van opluchting. *Godzijdank.*

Toen hoorde ze achter zich de ouders van de kinderen jammeren.

'Dit kan niet waar zijn,' zei een van hen luid. 'Ze had het moeten weten.'

Frank raakte haar arm aan. 'Een glimlach zou wel op zijn plaats zijn. We hebben gewonnen.'

Ze wierp een vlugge blik op de ouders en keek toen weg. Haar gedachten dwaalden af naar het duistere woud van spijt. Hadden ze gelijk? Had ze het inderdaad moeten weten?

'Het was niet jouw schuld, en het wordt tijd dat je dat aan de mensen gaat vertellen. Dit is je kans om te spreken, om -'

Een horde verslaggevers dromde om hen samen.

'Dr. Cates! Wat hebt u te zeggen tegen de ouders die u verantwoordelijk houden -'

'Zullen andere ouders u hun kinderen toevertrouwen -'

'Wat is uw reactie op het bericht dat de hoofdofficier van justitie in Los Angeles uw naam van de lijst van forensische psychiaters heeft geschrapt?'

Frank stapte in de krioelende mensenmenigte en reikte achter zich naar Julia's hand. 'Mijn cliënte is zojuist vrijgesproken -'

'Vanwege een vormfout,' riep iemand.

Terwijl alle ogen op Frank gericht waren, maakte Julia zich ongemerkt los uit de menigte en snelde naar de deur. Ze wist dat Frank wilde dat ze een verklaring zou afleggen, maar dat kon haar niet schelen. Ze voelde geen triomf. Het enige wat ze wilde, was dit achter zich laten... haar gewone leven weer oppakken.

De Zuniga's stonden voor de deur en blokkeerden de doorgang. Ze waren blekere versies van het echtpaar dat ze ooit had gekend. Verdriet had hun alle kleur ontnomen en hen ouder gemaakt.

Mevrouw Zuniga keek door haar tranen heen naar Julia op. 'U hebt haar echt geholpen, dr. Cates.'

'Ze hield van u beiden,' zei Julia zacht, wetend dat het niet genoeg was. 'En u bent goede ouders geweest. Laat niemand u iets anders wijsmaken. Amber was ziek. Ik wens -'

'Niet doen,' zei meneer Zuniga. 'Wensen doen het meeste pijn van alles.' Hij sloeg een arm om zijn vrouw heen en trok haar dicht tegen zich aan.

Er viel een stilte tussen hen. Julia probeerde te bedenken wat ze nog meer kon zeggen, maar het enige wat overbleef, was: 'Het spijt me', wat ze al talloze keren had gezegd, en 'Tot ziens'. Met haar tasje dicht tegen zich aan gedrukt laveerde ze behoedzaam om hen heen en verliet de rechtszaal.

Buiten was de wereld bruin en deprimerend. Een dikke laag rook verduisterde de hemel en liet geen enkele ruimte voor de zon, geheel in overeenstemming met haar stemming.

Ze stapte in haar auto en reed weg. Terwijl ze werd opgeslokt door het verkeer, vroeg ze zich af of Frank haar afwezigheid wel had opgemerkt. Voor hem was het een spel, zij het met de hoogst mogelijke inzet, en als winnaar van vandaag zou hij een topdag hebben. Hij zou denken aan de slachtoffers en hun familie, waarschijnlijk vanavond in zijn werkkamer, na een paar stevige borrels. Hij zou ook aan haar denken, zich misschien afvragen wat er zou worden van een psychiater die haar reputatie zo roekeloos in gevaar had gebracht door te falen, maar hij zou niet lang aan hen denken. Dat durfde hij niet.

Ook zij zou het nu achter zich moeten laten. Vanavond zou ze eenzaam in haar bed liggen, luisterend naar de branding terwijl ze bedacht hoezeer deze klonk als het kloppen van haar hart, en ze zou opnieuw proberen om zich over haar verdriet en haar schuldgevoelens heen te zetten. Ze móést erachter zien te komen welke aanwijzing ze had gemist, welk signaal ze over het hoofd had gezien. De herinnering zou pijn doen, maar uiteindelijk zou ze een betere therapeute worden door al deze pijn. En morgenochtend om zeven uur zou ze zich aankleden en weer aan het werk gaan.

Mensen helpen.

Zo zou ze zich hier doorheen slaan.

Meisje hurkt aan de rand van de grot, kijkend naar het water dat uit de hemel valt. Ze wil haar hand uitsteken naar een van de lege blikjes om haar heen, misschien de binnenkant nog eens aflikken, maar ze heeft dit al te vaak gedaan. Het eten is op. Het is nu al vele manen op, meer dan ze tellen kan. Achter haar zijn de wolven rusteloos, hongerig.

De hemel rommelt en brult. De bomen schudden van angst, en het water druppelt nog steeds neer.

Ze valt in slaap.

Ze wordt plotseling wakker en kijkt om zich heen, steekt snuffelend haar neus in de lucht. Er hangt een vreemde geur in de duisternis. Het zou haar bang moeten maken, haar terug moeten jagen in het diepe, donkere gat, maar ze kan zich niet verroeren. Haar maag is zo strak en leeg dat het pijn doet.

Het vallende water is nu niet meer zo boos; het is meer een soort sputeren. Ze wou dat ze de zon kon zien. Het leven is zoveel beter als ze in het licht is. Haar grot is zo donker.

Er knapt een twijgje.

Dan nog een.

Ze wordt onbeweeglijk, dwingt haar lichaam om tegen de wand van de grot te verdwijnen. Ze wordt als haar eigen schaduw, plat en roerloos. Ze weet hoe belangrijk onbeweeglijkheid kan zijn.

Hem komt eraan. Hij is al te lang weg. Het eten is op. De zonnige dagen zijn voorbij, en hoewel ze blij is dat Hem weg is, is ze bang zonder Hem. Er was een tijd – lang geleden nu – dat Haar een beetje geholpen zou hebben, maar zij is DOOD.

Als het weer stil wordt in het bos, leunt ze naar voren en steekt haar gezicht in het grijze licht Daar Buiten. De duisternis van slaapnacht komt eraan; weldra zal het overal zwart zijn om haar heen. Het vallende water is vriendelijk en zoet. Ze houdt van de smaak ervan.

Wat moet ze doen?

Ze kijkt neer op de pup naast zich. Ook hij is alert, snuffelt met zijn neus in de lucht. Ze raakt zijn zachte vacht aan en voelt het trillen in zijn lijf. Hij vraagt zich hetzelfde af: zou Hem weer terug zijn?

Vroeger was Hem altijd hooguit twee manen weg. Maar alles was

anders sinds Haar dood en weg was. Toen Hem wegging, had hij zelfs tegen Meisje gepraat.

LIEFZIJNTERWIJLIKWEGBENOFANDERS.

Ze begrijpt niet alle woorden, maar Of Anders weet ze wel.

Toch is het te lang geleden sinds hij weg is gegaan. Er is niets te eten. Ze heeft zichzelf bevrijd en is het bos in gegaan voor bessen en noten, maar het is het donkere seizoen. Al snel zal ze te zwak zijn om eten te zoeken, en er zal sowieso niets meer zijn zodra het wit begint te vallen dat haar adem in mist verandert. Hoewel ze bang is, doodsbang, voor de *Onbekenden* die Daar Buiten wonen, is ze uitgehongerd, en als Hem terugkomt en ziet dat ze zichzelf heeft bevrijd, is het niet best. Ze moet iets doen.

Het stadje Rain Valley, weggestopt tussen de wildernis van het Olympic National Forest en de brullende grijze branding van de Grote Oceaan, was het laatste bastion van beschaving voordat de ondoordringbare bossen begonnen.

Er waren plekken, niet ver buiten het stadje, die nog nooit waren bevoerd door de gouden stralen van de zon, waar het hele jaar schaduwen lagen op de zwarte leemachtige grond, hun vormen zo dik en vol dat de weinige onverschrokken wandelaars die zich in het bos begaven vaak dachten dat ze op het hol van een beer in winterslaap waren gestuit. Zelfs vandaag de dag, in dit moderne tijdperk van wetenschappelijke wonderen, bleven deze bossen zoals ze eeuwenlang waren geweest, ongerept, onaangetast door de mens.

Minder dan honderd jaar geleden kwamen er kolonisten naar deze prachtige plek tussen het regenwoud en de zee, en ze hakten zo veel bomen om dat ze hun gewassen konden planten. Mettertijd ontdekten ze wat de Native Americans vóór hen hadden ontdekt: dit was een plek die zich niet liet temmen. Dus legden ze hun landbouwgereedschap aan de kant en stapten over op visserij. Zalm en hout werden de plaatselijke industriële pijlers, en het stadje kende een paar decennia lang grote welvaart. Maar in de jaren negentig ontdekten milieuactivisten Rain Valley. Ze stelden zich ten doel om de vogels en de vis en de oudste bomen te redden. De mensen die van het land moesten leven werden over het hoofd gezien in deze strijd, en in de loop der jaren raakte het stadje stilletjes in verval. Een voor een vervaagden de grootse visioenen van de

prominente inwoners van het stadje. De langverwachte extra straatlantaarns kwamen er nooit; de weg naar Mystic Lake bleef een tweebaans mijnenveld van steeds dunner wordend asfalt en steeds groter wordende kuilen; de telefoon- en elektriciteitsdraden bleven waar ze waren – hangend in de lucht – waar ze loomde de afstand van de ene paal naar de andere overbruggden en een uitnodiging vormden voor elke tak in iedere storm om de stroomtoevoer van het stadje knock-out te slaan.

In andere delen van de wereld, op plekken waar de mens lang geleden aanspraak op had gemaakt, zou een dergelijk uiteenvallen van een stadje misschien de doodsklap zijn geweest voor de gemeenschapszin van de inwoners, maar hier niet. De mensen uit Rain Valley waren doordouwers, bereid en in staat om te wonen op een plek waar het meer dan tweehonderd dagen per jaar regende en waar de zon behandeld werd als een rijke oom die slechts zelden op bezoek kwam. Ze waren opgewassen tegen grijze dagen en waterrijke gazons en afnemende werkgelegenheid, en bleven ondanks dit alles de zonen en dochters van de pioniers die het als eersten hadden aangedurfd om tussen de hoog oprijzende bomen te gaan wonen.

Vandaag echter werd hun vitaliteit op de proef gesteld. Het was zeventien oktober, en de herfst had onlangs zijn race tegen de naderende winter verloren. De bomen waren nog steeds gehuld in hun feestkleuren en de gazons waren weer groen na de bruine dagen van de nazomer, maar er was geen vergissing mogelijk: de winter kwam eraan. De lucht was de hele week al zwaar en grijs, gelaagd met onheilspellend donkere wolken. Het regende al zeven dagen praktisch onafgebroken.

Op de hoek van Wheaton Way en Cates Avenue stond het politiebureau, een plomp gebouw van grijze stenen met een koepeltje op het dak en een vlaggenmast in het gazon. In het sobere gebouw was de oude tl-verlichting amper sterk genoeg om het grijs op afstand te houden. Het was vier uur 's middags, maar door het slechte weer leek het later.

De mensen die binnen aan het werk waren, deden hun best om het niet te merken. Als het hun gevraagd was – maar dat was niet het geval – zouden ze hebben toegegeven dat vier tot vijf dagen regen achter elkaar acceptabel was. Langer als het enkel motregen was. Maar er klópte iets niet aan dit aanhoudend slechte weer. Het was immers geen januari. De eerste paar dagen hadden ze achter hun bureaus gezeten en blijmoedig geklaagd over het stukje lopen van hun auto naar de voordeur. Nu wa-

ren die gesprekken murw geslagen door het constante hameren van de regen op het dak.

Ellen Barton – Ellie voor haar vrienden, en dat was iedereen in het stadje – stond bij het raam naar buiten te staren. De regen deed alles onwerkelijk lijken, een houtskoolweergave van het stadje. Ze ving een glimp op van zichzelf in de natte strepen op de ruit; geen echt spiegelbeeld, meer een gevoel dat kortstondig op het glas werd geprojecteerd. Ze zag zichzelf zoals altijd, als de jongere vrouw die ze ooit was geweest – lang, dik, donker haar en korenbloemblauwe ogen en een stralende, gulle glimlach. Het meisje dat tot Miss Rain Valley en aanvoerster van de cheerleaders was gekozen. Zoals altijd wanneer ze aan haar jeugd dacht, zag ze zichzelf in het wit. De kleur van bruiden, van hoop voor de toekomst, van gezinnen die wachtten tot ze geboren zouden worden.

‘Ik heb echt een sigaret nodig, Ellie. Dat weet je wel. Ik ben vreselijk braaf geweest, maar nu wordt het kritiek. Als ik er nu niet eentje opsteek, loop ik naar de koelkast.’

‘Je moet het haar niet toestaan, hoor,’ zei Cal vanaf zijn plek achter de balie. Hij zat over de telefoon gebogen. Een lok zwart haar hing voor zijn ogen. Op de middelbare school noemden Ellie en haar vriendinnen hem altijd de Kraai vanwege zijn zwarte haar en zijn scherpe, puntige gelaatstrekken. Hij had er altijd knokig en onhandig uitgezien, alsof hij zich niet helemaal thuis voelde in zijn lichaam. Nu hij bijna veertig was, zag hij er nog steeds jongensachtig uit. Alleen in zijn ogen – donker en doordringend – stond te lezen welke weg hij had afgelegd in het leven. ‘Probeer het eens met een moeilijke liefde. Al het andere heeft niet gewerkt.’

‘Lazer toch op,’ snauwde Peanut.

Ellie zuchtte. Ze hadden een kwartier geleden precies dezelfde discussie gehad, en tien minuten daarvoor ook al. Ze zette haar handen in haar zij, haar vingertoppen rustend op de zware pistoolriem die op haar heupen hing. Ze draaide zich om en keek haar beste vriendin aan. ‘Luister, Peanut, je weet wat ik ga zeggen. Dit is een openbaar gebouw. Ik ben politiechef. Hoe kan ik nou goedvinden dat jij de wet overtreedt?’

‘Precies,’ zei Cal. Hij deed zijn mond open om nog meer te zeggen, maar de telefoon ging, en hij nam op. ‘Politie Rain Valley.’

‘Ja hoor,’ zei Peanut. ‘En jij bent ineens mevrouw Orde en Gezag. Wat dacht je van Sven Morgenstern – hij parkeert elke dag recht voor

zijn winkel. Pal voor de brandkraan. Wanneer heb je zijn auto voor het laatst weggesleept? En Dikke Marge steelt elke zondag na de kerk twee dozen ijslolly's en een flesje nagellak bij de supermarkt. Ik heb er al in geen tijden meer proces-verbaal voor hoeven opmaken. Zolang haar man de rekening betaalt, is er zeker geen enkel probleem...' Ze liet de zin wegsterven. Ze wisten allebei dat ze nog tien andere voorbeelden kon aandragen. Dit was immers Rain Valley, niet het centrum van Seattle. Ellie was al vier jaar politiechef, en daarvoor had ze acht jaar met de patrouillewagen gereden. Hoewel ze overal op voorbereid bleef, had ze nooit een ernstiger misdrijf dan inbraak te verwerken gekregen.

'Laat je me een sigaret opsteken of moet ik een donut en een Red Bull gaan halen?'

'Je gaat aan allebei dood.'

'Ja, maar wij gaan niet aan allebei dood,' zei Cal, die de telefoon neerlegde. 'Hou je poot stijf, El. Ze werkt bij de politie. Ze hoort niet te roken in een openbaar gebouw.'

'Je rookt te veel,' zei Ellie uiteindelijk.

'Ja, maar ik eet minder.'

'Waarom ga je niet weer aan dat gedroogde-zalmrendieet? Of het grapefruitdieet? Die waren allebei gezonder.'

'Hou op met praten en geef antwoord. Ik heb behoefte aan een sigaret.'

'Je bent vier dagen geleden met roken begonnen, Peanut,' zei Cal. 'Het lijkt me stug dat je behóéfte hebt aan een sigaret.'

Ellie schudde haar hoofd. Als ze niet tussenbeide kwam, zouden die twee de hele dag blijven kibbelen. 'Je moet weer naar die bijeenkomsten gaan,' zei ze met een zucht. 'Die Weight Watchers hielpen echt.'

'Zes maanden lang koolsoep om vijf kilo af te vallen? Ik dacht het niet. Toe nou, Ellie, je weet dat ik op het punt sta om een donut te pakken.'

Ellie wist dat ze de strijd verloren had. Zij en Peanut – Penelope Nutter – werkten al meer dan tien jaar in dit kantoor, en ze waren al sinds de middelbare school beste vriendinnen. In de loop der jaren had hun vriendschap elke storm doorstaan, van de ondergang van Ellies beide breekbare huwelijken tot Peanuts recente besluit dat roken de sleutel was tot gewichtsverlies. Ze noemde het het Hollywood-dieet, wijzend op alle graatmagere beroemdheden die rookten.

Grijnzend naar Cal zette ze haar handen op het bureau en duwde zichzelf overeind. De vijftientig kilo die ze de afgelopen jaren was

aangekomen maakten haar bewegingen wat trager. Ze liep naar de deur en deed hem open, hoewel ze allemaal wisten dat er geen briesje zou zijn dat de rook weg zou blazen op een druilerige dag als deze.

Ellie liep door de hal naar het kantoortje achterin dat technisch gezien van haar was. Ze gebruikte het zelden. In een stadje als dit was er niet veel vraag naar officiële zaken, en ze bracht haar dagen liever door in de centrale hal met Cal en Peanut. Van onder de borden met de aankondiging van het pannenkoekenontbijt van vorige maand diepte ze een gasmasker op. Ze zette het op en liep terug door de hal.

Cal barstte in lachen uit.

Peanut deed haar best om niet te glimlachen. ‘Erg grappig.’

‘Misschien wil ik ooit nog kinderen. Ik doe dit om mijn baarmoeder te beschermen.’

‘Als ik jou was, zou ik me minder zorgen maken over passief roken dan over het vinden van een partner.’

‘Ze heeft iedereen geprobeerd van Mystic tot Aberdeen,’ zei Cal. ‘Vorige maand is ze zelfs uit geweest met die vent van UPS. Die knappe kerel die steeds vergeet waar hij zijn vrachtwagen heeft geparkeerd.’

Peanut blies rook uit en kuchte. ‘Ik denk dat je de lat minder hoog moet leggen.’

‘Je ziet er echt uit alsof je van die sigaret staat te genieten,’ zei Cal grijnzend.

Peanut stak haar middelvinger naar hem op. ‘We hadden het over Ellies liefdesleven.’

‘Jullie praten nergens anders over,’ merkte Cal op.

Het was waar.

Ellie kon het niet helpen: ze was gek op mannen. Meestal – oké, altijd – de verkeerde mannen.

Peanut noemde het de vloek van Miss Negorij. Had Ellie maar net als haar zus geleerd om op haar hersens terug te vallen in plaats van op haar schoonheid. Sommige dingen mochten echter gewoon niet zo zijn. Ellie hield van plezier maken; ze hield van romantiek. Het probleem was dat dit nog niet tot ware liefde had geleid. Peanut zei dat het kwam doordat Ellie niet in staat was tot geven en nemen, maar dat klopte niet. Ellies huwelijken waren mislukt doordat ze – beide keren – was getrouwd met een knappe man die zich eigenlijk niet wilde binden en steeds naar andere vrouwen keek. Haar eerste echtgenoot, voormalig aanvoerder van

het schoolrugbyteam Al Torees, had voldoende moeten zijn om haar jarenlang van mannen te doen walgen. Maar ze was kort van memorie geweest en was al een paar jaar na de scheiding opnieuw getrouwd met een knappe mislukkeling. Beroerde keuzes, als ze eerlijk was, maar de scheidingen hadden haar hoop niet afgezwakt. Ze geloofde nog steeds in romantiek en wachtte op haar ridder op het witte paard. Ze wist dat het mogelijk was; ze had die ware liefde gezien tussen haar ouders. Ze tilde het gasmasker op en zei: 'Nog lager, Pea, en ik moet met andere diersoorten uit. Misschien kan Cal iets voor me regelen met een van zijn mallotige vrienden van de stripboekenbeurs.'

Cal keek gekwetst. 'We zijn geen halvegaren.'

'Nee hoor,' zei Peanut, rook uitblazend. 'Jullie zijn volwassen mannen die vinden dat andere mannen in maillots er goed uitzien.'

'Zoals jij het zegt, klinkt het alsof we homo zijn.'

'Welnee.' Peanut lachte. 'Mannen die homo zijn, hebben seks. Jouw vrienden dragen *Matrix*-kostuums in het openbaar. Hoe jij Lisa ooit gevonden hebt, is mij een raadsel.'

Bij het noemen van de naam van Cals vrouw viel er een ongemakkelijke stilte in het vertrek. Het hele stadje wist dat ze veelvuldig vreemdging. Er werd altijd gekletst; mannen glimlachten, vrouwen fronsten en schudden hun hoofd bij het horen van haar naam. Maar hier op het politiebureau werd er nooit over gesproken.

Cal ging verder met lezen in zijn stripboek en poppetjes tekenen op zijn schetsblok. Ze wisten allemaal dat hij nu een poosje stil zou zijn.

Ellie ging aan haar bureau zitten en legde haar voeten er bovenop.

Peanut leunde achterover tegen de muur en staaarde naar haar door een wolk van rook. 'Ik zag Julia gisteren op het journaal.'

Cal keek op. 'Echt waar? Ik moet de tv vaker aanzetten.'

Ellie bracht haar handen achter haar hoofd en trok het masker eraf. Toen ze het op het bureau neerlegde, kon ze een zucht niet onderdrukken. Het was slechts een kwestie van tijd geweest voordat haar briljante jongere zus ter sprake zou komen. 'Ze is vrijgesproken.'

'Heb je haar gebeld?'

'Uiteraard. Haar antwoordapparaat klonk heel vriendelijk. Ik denk dat ze me probeert te ontwijken.'

Peanut deed een stap naar voren. De oude eiken vloerplanken, die rond 1900 op hun plaats gehamerd waren in de tijd dat Bill Whipman

politiechef in het stadje was, trilden bij de beweging, maar zoals alles in Rain Valley waren ze robuuster dan ze eruitzagen. Dit was een plek waar dingen – en mensen – duurzaam gebouwd werden. ‘Dan probeer je het nog een keer.’

‘Je weet hoe jaloers Julia op mij is. Vooral nu zal ze niet met me willen praten.’

‘Jij denkt dat iedereen jaloers op je is.’

‘Niet waar.’

Peanut schonk haar een van die mij-hou-je-niet-voor-de-gek-blikken die de hoeksteen vormen van elke vriendschap. ‘Toe nou, Ellie. Je zusje zag eruit alsof ze verdriet had. Wil je nou echt doen alsof je niet met haar kunt praten omdat jij twintig jaar geleden Miss Rain Valley was en zij lid van de wiskundeclub?’

Eerlijk gezegd had Ellie het ook gezien – de opgejaagde, gekwetste blik in Julia’s ogen – en ze had haar jongere zus de hand toe willen steken om haar te helpen. Julia beleefde de dingen altijd te intens; dat zorgde ervoor dat ze zo’n fantastische psychiater was. ‘Ze zou toch niet naar me luisteren, Peanut. Dat weet jij ook wel. Ze acht mij amper intelligenter dan een stuk steen. Misschien –’

Het geluid van voetstappen legde haar het zwijgen op.

Er rénde iemand in de richting van het politiebureau.

Ellie kwam overeind op het moment dat de deur werd opengesmeten en met een klap tegen de muur sloeg.

Lori Forman stooft het vertrek binnen. Ze was drijfnaat en had het duidelijk koud; haar hele lichaam trilde. Haar kinderen – Bailey, Felicia en Jeremy – groepten om haar heen. ‘Je moet komen,’ zei Lori tegen Ellie.

‘Haal eens diep adem, Lori. Vertel me wat er is gebeurd.’

‘Je zou me niet geloven. Jemig, ik heb het gezien en ik geloof het zelf niet eens. Kom mee. Er is iets in Magnolia Street.’

‘Hi-ha,’ zei Peanut. ‘Er gebeurt eens een keer iets in de stad.’ Ze pakte haar jas van de kapstok naast haar bureau. ‘Schiet op, Cal. Schakel de noodoproepen door naar je mobiele telefoon. Al deze opwinding willen we niet missen.’

Ellie was als eerste de deur uit.

Dankwoord

Verschillende mensen zijn me behulpzaam geweest bij het schrijven van deze roman. Mijn dank gaat uit naar:

Lindsey Brooks, onderzoeksmanager/afdeling case management,
Child Quest International;

Luana S. Burnett, politieagente in Newport, Washington;

Kany Levine, strafrechtadvocate en vriendin; en

Kim Fisk en Megan Chance, die allebei meer hebben geholpen dan ze zelf weten.